

Comunicat de la Plataforma pel No-Sí sobre Félix Rodrigo Mora i la llibertat d'expressió

Els membres promotors de la Plataforma pel No-Sí hem organitzat unes jornades de reflexió, debat i formació, “Independència sense Estat?”, a Barcelona, el proper cap de setmana del 28, 29 i 30 de novembre. El tema que volem abordar, a través de diverses conferències i col·loquis, és la qüestió de l'organització política de la societat, les alternatives a l'Estat-nació i l'alliberament dels pobles. Una setmana abans d'aquestes jornades hem rebut diverses pressions de persones anònimes que estan en desacord amb algunes de les idees d'un dels ponents, Félix Rodrigo Mora, i amenacen amb boicotejar per la força l'activitat en què aquest autor participarà. A través d'aquest comunicat volem explicar el nostre punt de vista sobre les acusacions cap a l'autor i la seva obra i, sobretot, volem defensar fermament la llibertat d'expressió i de reunió.

SITUACIÓ

Félix Rodrigo Mora és un autor que, a través de més de 15 llibres editats¹ i innombrables articles, ha tractat temàtiques molt variades: història, política, filosofia, societat, ètica, art, erotisme, espiritualitat, etc. També és un prolífic orador: probablement és l'autor radical que més xerrades ha fet en els darrers anys en diversos indrets de la península ibèrica, havent estat convidat a parlar en més de dos centenars d'ocasions per centres socials autogestionats, col·lectius agroecològics i de repoblament rural, assemblees de barri i del 15-M, anarcosindicats i grups llibertaris, cooperatives integrals, editorials, grups de reflexió sobre filosofia i ètica... A través de la seva intervenció en innombrables jornades, trobades, festivals, etc. ha aportat reflexions que han suscitat l'interès de milers de persones.

La seva obra escrita i oral exposa el seu ideari de recuperació de la història del món popular rural i les formes d'organització social no estatals ni capitalistes, basades en el consell obert, el comunal i formes d'ajuda mútua; la crítica situació en què es troba l'ésser humà avui en dia, aixafat pels poders hegemònics actuals, que imposen l'adoctrinament, l'individualisme, l'infantilisme i la societat del tots contra tots; els valors i idees per construir una ètica revolucionària que permeti canviar l'estat actual de les coses i construir una societat auto-governada; l'anàlisi crític de l'Estat, i la relació inseparable entre aquest i el capitalisme, i aquest i el patriarcat; la crítica a les tendències reformadores i “estatolàtriques” dins l'esquerra i els moviments socials, inclosos els suposadament anticapitalistes; la crítica al “desarrollisme”, l'industrialisme i a la concepció oficial del “Progrés”; la crítica a l'ecologisme descafeïnat i l'anàlisi de les problemàtiques i els reptes per afrontar una necessària restauració de la natura, etc. Com es pot veure, doncs, és un autor que tracta moltes qüestions i ho fa des de perspectives que solen anar més enllà del discurs dominant del sistema i fins i tot dels discursos habituals dins alguns moviments socials. Algunes persones hem pogut conèixer de primera mà el seu caràcter amable i humil en el tracte personal, així com la seva entregada dedicació a la causa.

Entre l'ampli ventall de qüestions que l'autor ha abordat, es troba la crítica al sexisme i al feminisme, al racisme i a alguns discursos antiracistes i a la biopolítica sobre sexualitat des de perspectives que difereixen de l'enfoc habitual sobre aquestes problemàtiques. Algunes persones i col·lectius podem pensar que aquesta crítica “heterodoxa” no és encertada, ja sigui per la forma, pel fons o per les dues coses. N'hi ha alguns que senzillament han decidit no editar ni distribuir els seus llibres ni organitzar xerrades seves als seus espais, i han explicat el seu posicionament públicament, com per exemple l'editorial Aldarull². Malgrat no recolzem aquesta decisió, ens sembla legítima: cada persona i col·lectiu té plena autonomia per decidir sobre allò que fa ell mateix. Ara bé, hi ha altres persones que, generalment de forma anònima, s'han posat a intimidar i amenaçar a aquelles que sí que volen distribuir els seus llibres o convidar-lo a fer xerrades, apart de calumniar la seva persona i boicotejar actes on aquesta participi. Per a aquests col·lectius o persones sembla que la llibertat d'expressió acaba on comença el disgust per les idees expressades, cosa que trobem inacceptable. *“Si creus en la llibertat d'expressió, llavors creus en la llibertat d'expressió pels punts de vista que et disgusten. Si estàs a favor de la llibertat d'expressió, significa que hi estàs a favor precisament pels*

1 www.felixrodrigomora.org/libros-y-publicaciones-2

2 Comunicat d'Aldarull: <http://aldarull.org/articulos/posicionamiento-pensamiento-reaccionario-f>. Vegeu també una resposta a aquest per part d'una membre del Grup de Reflexió per l'Autonomia: <http://barcelona.indymedia.org/newswire/display/468959/index.php>.

punts de vista que no comparteixes, d'altra forma no estaries a favor de la llibertat d'expressió”, diu Chomsky. Per tot això, volem expressar una sèrie de principis que considerem bàsics, sense els quals, al nostre entendre, resulta impossible l'avenç cap a una societat lliure i realment democràtica.

PRINCIPIS

Creiem en la llibertat d'expressió i de reunió ferma i convençudament, com a fi i com a mitjà: la considerem un valor fonamental, forma part essencial de la societat que desitgem i ha de formar part també de la nostra praxis en la lluita i el camí cap a aquesta. Evelyn Beatrice Hall, escriptora anglesa del segle XIX, va dir: *“No estic d'acord amb el que dius, però defensaré amb la meua vida el teu dret a expressar-ho”*. En aquesta línia, tant si estem d'acord només en el 2% del que diu una persona, com si hi estem d'acord en un 60% o en el 95%, hem de defensar la seva llibertat d'expressió com la de tothom. És una llibertat bàsica, sense la qual és impossible el diàleg, l'entesa, la comprensió i la discussió fructuosa. També Simone Weil s'expressava en aquests termes: *“La llibertat d'expressió total, il·limitada, per a qualsevol tipus d'opinió sense restriccions ni reserves, és una necessitat absoluta per a la intel·ligència.”*

Hi ha una diferència crucial entre ofendre i oprimir. Entenem que algunes expressions de l'autor en algunes qüestions puguin resultar ofensives a algunes persones. Aquestes estan en el dret, si volen, d'emprar igualment altres arguments ofensius, tot i que no trobem que sigui una opció recomanable. Però la diferència entre ofendre i oprimir és molt gran, és substancial. Ofendre és pronunciar paraules que disgusten l'orgull d'algú, mentre que oprimir fa al·lusió a accions il·legítimes que no permeten l'exercici de llibertats civils i polítiques bàsiques. Entre aquestes llibertats, una de molt bàsica és la d'expressió. Per això, si algú diu que algunes parts del discurs d'en Félix resulten ofensives, podem estar-hi d'acord, però en el que no estem d'acord, i ens sembla de molta gravetat, és que això s'utilitzi com a pretext per oprimir un col·lectiu de persones que volen escoltar en Félix i poder parlar amb ell de les qüestions que sigui.

Hi ha una enorme diferència entre enfrontar-se als discursos del poder i enfrontar-se als discursos dels nostres iguals. Es poden comprendre i recolzar els boicots que es puguin fer per contrarestar el monopoli de veu que tenen les elits dominants, fet que els hi dona una gran força de difusió gràcies a l'opressió que exerceixen per exemple a través dels impostos o del control dels mitjans de comunicació massius. Tanmateix, no pensem que s'hagi de limitar la llibertat d'expressió d'actes organitzats de forma autònoma, des de l'autogestió del poble, en igualtat de condicions amb totes les altres persones.

LA XERRADA A TOLEDO. ÉS EN FÉLIX FEIXISTA?

El 22 de maig de 2013 l'autor va fer una xerrada, “Alternativas al capitalismo”, en el marc d'unes jornades que organitzava el col·lectiu “Libertas Toledo”, acusat de pertànyer a sectors feixistes o filo-feixistes. En aquesta hi desenvolupa sense matisos la seva crítica habitual a l'Estat i al capitalisme, així com al franquisme. Com va ser registrada, es pot escoltar³.

Aquest esdeveniment es va utilitzar per començar una campanya de boicot i demonització contra l'autor. Es podria (i s'hauria de) discutir sobre si és estratègic o no, positiu o contraproduent, ètic... participar en jornades de col·lectius relacionats amb l'extrema dreta.

El que no té cap sentit és dir que algú és feixista pel fet d'assistir a un acte públic organitzat per feixistes. Seria com dir que Pablo Iglesias és ultracatòlic per anar a xerrar a Intereconomía, que anarquistes són estatistes per coincidir en debats amb estalinistes, que revolucionàries són socialdemòcrates per assistir a jornades d'ATTAC... En Félix en el seu moment ja va donar explicacions **[Cita 1]**. També va recordar l'exemple de Rudolf Rocker, revolucionari anarquista que participava en debats públics amb els nazis⁴.

³ Àudio de la xerrada a ivoox: http://www.ivoox.com/alternativas-al-capitalismo-audios-mp3_rf_2069091_1.html

⁴ Veure al seu blog el punt sobre Rudolf Rocker a l'entrada “Pequeño florilegio”: <http://esfuerzoy servicio.blogspot.com.es/2014/01/pequeno-florilegio.html>.

CONSIDEREM QUE SIGUI MASCLISTA, HOMÒFOB O RACISTA?

Malgrat el llenguatge provocador que sovint utilitza, emprant generalitzacions i exageracions que poden dur a interpretacions errònies, **i les seves anàlisis sobre qüestions concretes, que podem comprendre i compartir poc, molt o gens**, considerem que en Félix es manifesta clarament contra les tres xacres del masclisme, l'homofòbia i el racisme.

No creiem que sigui masclista, perquè aposta clarament per la igualtat entre homes i dones i per la participació d'elles en primera línia de les tasques fonamentals de la societat, i de la transformació revolucionària d'aquesta [Cites 2 i 3]. S'oposa a l'existència del patriarcat, l'existència del qual no nega, ni en el passat ni en el present [Cita 4 i 5]. Estudia i elogia el major grau d'igualtat que ha existit entre homes i dones en altres moments històrics. Per exemple, la participació política de dones i homes als consells oberts de pobles i viles de l'Alta Edat Mitjana [Cita 6]. Inclús si es defensés que idealitza i exagera aquest fet, és obvi que ho valora de manera totalment positiva. Critica el feminisme, fent sovint generalitzacions sobre aquest, encara que en alguna ocasió les matisi [Cita 7], acusant-lo de no actuar realment en pro de l'alliberació de la dona i del poble contra l'Estat, el capitalisme i el patriarcat. Critica com a sexistes les generalitzacions “homes”/“dones”; la discriminació positiva com a paternalista, sexista i neo-patriarcal; el suport explícit o implícit donat a la Llei de Violència de Gènere; la idea que l'Estat o el treball assalariat juguen un paper emancipador per a les dones... Però criticar el feminisme no ha d'implacar necessàriament caure en defensar el masclisme.

No creiem que sigui homòfob perquè aposta clarament per la llibertat sexual, contra les discriminacions basades en les opcions personals en aquest àmbit, que considera que ha de ser un àmbit privat de l'individu, contemplat en les seves llibertats civils, i condemna la repressió a les persones homosexuals [Cites 8 i 9]. També recupera i elogia l'existència del matrimoni homosexual en el passat. Ho estudia al llibre “*Tiempo, historia, y sublimidad en el Románico rural*” [Cites 10 i 11]. Les anàlisis concretes que faci sobre les actuals tendències de promoció d'un o altre tipus de sexualitat no contradiuen els principis de fons.

No creiem que sigui racista perquè aposta clarament per la no discriminació cap a ningú pel fet del seu color de pell, lloc de procedència o “ètnia” [Cita 12]. Se l'acusa de racista per detectar paternalisme en els discursos generalitzats sobre immigració [Cita 13]. L'aposta de l'autor de tractar l'ésser humà des d'una ètica de l'autoexigència, posant l'accent en els deures més que en els drets en l'auto-construcció de les persones com a dignes i revolucionàries, no és un criteri que proposi especial o exclusivament per al cas de les migrants, sinó que és la seva proposta de cosmovisió generalitzada per a tothom, defensada al llarg de la seva obra⁵. Posa en dubte els discursos que parlen de “els blancs” oprimint “els negres”, generalitzant, argumentant que han estat sempre les oligarquies dels diferents pobles del món –blancs, negres o del color que sigui– les que han fomentat l'esclavitud i l'explotació dels pobles oprimits –blancs, negres o del color que sigui– [Cita 14]. També critica el racisme que s'ha donat a les corrents de l'esquerra [Cita 15]. Sobre l'Islam, se li recrimina que parli d’“islamofeixisme”, però l'autor contempla positivament l'aflorament de les interpretacions populars i revolucionàries d'aquest, contra les totalitàries, i aposta per la unió i la convivència entre creients de diferents religions i no creients [Cita 16]. Amb tot això, l'autor, al posicionar-se fermament contra els Estats, les seves fronteres, policia, exèrcits, presons... no pot ser acusat amb fonament de tenir res a veure amb les propostes de les dretes i extremes dretes que volen tancar o traslladar mitjançant l'ús de la força les persones migrades.

PARLEM-NE

El divendres 28, a les 18.30h, començaran les jornades “Independència sense Estat?”, amb la xerrada d'en Félix “La qüestió nacional i l'alliberament dels pobles al segle XXI”.

Convidem les persones preocupades o molestes pel fet que haguem convidat l'autor a venir a parlar amb els organitzadors de les jornades sobre el tema, el mateix dia al mateix lloc, a les 17.30h.

5 Com a exemple ràpid, a les últimes entrades del seu blog, veure “Renta Básica, ética y revolución integral”. <http://esfuerzoy servicio.blogspot.com.es/2014/10/renta-basica-etica-y-revolucion-integral.html>.

CITES

1. *És la meva intenció anar a exposar les meves idees a qualsevol lloc i davant qualsevol públic que m'ho sol·liciti. Això ho tinc per un deure. Ho he fet i ho seguiré fent. (...) Existeixen col·lectius que sense ser feixistes tenen en el seu interior gent que ho és, o que llegeix textos nazis. Però la majoria dels components d'aquests grups són persones molt confoses que la política de l'esquerra, corrupta i reaccionària, empeny cap a la dreta extrema. Atraure aquestes persones a l'ideari revolucionari exigeix disputar-los a l'extrema dreta, i això es fa també anant als seus espais, a exposar, argumentar i debatre. Tinc experiències molt positives al respecte, amb algun cas d'abandonament dels grups nazis a partir de la lectura dels meus textos, amb petició de perdó, etc. Per tant, seguiré en aquesta labor. (...) Jo aspiro a arrabassar al feixisme, per mitjà de la paraula i el raonament, tots els prosèlits que pugui, introduint una cunya entre la minoria feixista irreductible i la gent confosa i desorientada que es deixa engatussar, o que simplement para l'orella a la demagògia feixista. (...) Per descomptat, si nazis i feixistes es desmadren al carrer cal fe'ls-hi front però mentre es pugui cal arribar als grups i individus que són objecte de proselitisme i atracció per part de les minories nazis.*

Nota de l'autor, després dels fets de Toledo

<http://barcelona.indymedia.org/newswire/display/469410/index.php>

2. *La participació de les dones, fent-se càrrec de tasques de la major responsabilitat i dificultat, en la pugna per la veritat i en els combats per la llibertat, és imprescindible per a assolir resultats concloents. Per tant, cal contestar el règim neo-patriarcal que el feminisme d'Estat i l'esquerranisme han ordit per lligar les dones. Homes i dones han d'estar units, estimar-se i respectar-se en peu d'igualtat, compartint les tasques de la transformació integral de l'ordre constituït, sense sexisme d'un o altre tipus.*

Sistema de conviccions de l'autor, expressat en 23 punts

<http://www.felixrodrigomora.org/felix-rodrigo-mora>

3. *[La lliure determinació dels pobles oprimits] No és possible plantejar-la com a "qüestió" prèvia, ni marginal, al contrari, ha de formar part del conjunt de tasques transformadores essencials a escometre: part de la revolució política, però també part substancial de la revolució en la consciència, de la construcció política d'un subjecte capaç de sostenir una societat convivencial, igualitària, defensora dels valors propis d'una moral de l'esforç i servei desinteressats, llibertat política i civil per a tots i totes, però també amb l'eliminació del treball assalariat i servil de qualsevol forma, **amb la incorporació –en condicions d'igualtat– de la dona a les tasques centrals de la societat, i sense discriminació alguna de ningú per raó de raça, sexe o qualsevol altra orientació personal o social que haurà de quedar en l'àmbit estricte del conjunt de llibertats polítiques i civils.***

Tesis sobre la liberación de los pueblos oprimidos

<http://www.felixrodrigomora.org/tesis-sobre-la-liberacion-de-los-pueblos-oprimidos-texto-en-castellano-y-catalan/>

4. *Si en el vell patriarcat l'Estat obligava els homes a "protegir" les dones, en el nou patriarcat, l'actual, el que s'ha institucionalitzat en els últims decennis, és l'artefacte estatal directament qui es fa càrrec de la protecció i la tutela global de les dones. Però l'emancipació no pot regalar-se, no és res atorgat des de dalt. L'acte alliberador, per la seva pròpia natura, ha de ser realitzat per qui s'allibera. El que s'ha constituït amb tot això és una dona hiper-depenent, a qui els privilegis i ajudes atorgades l'estan envilit i destruint com a ésser humà de qualitat, com a subjecte amb autonomia, intel·ligència, fortalesa, sentit moral i lliure albir. El vell patriarcat també es va servir de les prebendes per reduir les dones a la condició d'éssers no-humans. La seva exclusió dels exèrcits i les guerres era un privilegi colossal. El nou patriarcat, el centre del qual és el Ministeri d'Igualtat i la llei més senyera del qual és la de Violència de Gènere, utilitza igualment els privilegis i l'ajuda per infantilitzar, encanallar i destruir les dones en tant que éssers humans dones.*

8 de Marzo de 2013: Las mujeres se emancipan a sí mismas

<http://esfuerzoyserVICIO.blogspot.com.es/2013/03/8-de-marzo-de-2013-las-mujeres-se.html>

5. *El patriarcat apareix en l'anàlisi atèrica com un règim polític, i també econòmic, cultural, relacional i ideològic, destinat al control i la dominació política de les dones per procediments singulars, creat històricament pels Estats, deixant de ser conseqüència de la perfídia masculina i la incapacitat femenina. Cal notar que l'explicació feminista, al assignar a les dones un paper totalment passiu i subordinat, de simples víctimes, és una reinterpretació ideologitzada de la història conforme el masclisme més ranci. És*

observable igualment que els homes no van resultar beneficiats per aquest sistema, doncs els seus privilegis van ser formals i les seves obligacions, com a soldats i productors, aspres i inhumanes. Hem demostrat que el patriarcat no és un sistema homogeni i idèntic al llarg de la història perquè ha estat el resultat d'una trama de circumstàncies entre les quals la resistència que han oposat les classes populars, les dones i els homes, a la seva existència és un element fonamental. Els moments de major ascens de la societat patriarcal es corresponen als de declinació de l'oposició autèntica per part dels i les oprimits per aquest. Les nostres investigacions evidencien la funció activa i determinant, per a bé i per a mal, que les dones han tingut en tot l'esdevenir humà. Així, resulten pensades i presentades com a éssers humans integrals, el que ha estat la seva autèntica existència històrica.

“Feminicidio o auto-construcción de la mujer. Volumen I: Recuperando la historia”, Aldarull, 2012, pròleg

6. Un document de donació de Fuente Salinas, al sud de Bascònia, de 1077, mostra que aquest acte jurídic [el consell obert] és realitzat per homes i dones units i iguals, en el llatí tardà utilitzat aleshores, “tam viriis quan mulieres, toto concilio pariter”, formulació que exposa com era, en allò referent al gènere, l'òrgan màxim d'autogovern popular, el consell obert medieval. Un diploma d'Àvila, de 1146, es refereix a “todo Concilio de avila virorum et mulierem” i l'influent fur de Nájera (La Rioja), de 1076”, declara estar, atenció a això, elaborat i promulgat per tot el veïnat “tan viris, quam mulieribus”. Podriem afegir moltes més cites similars, i estendre'ns tractant sobre cartes forals medievals particularment entusiastes de la llibertat de les dones, com la d'Escalona (Toledo), fur vell d'Alcalà d'Henares (Madrid) o Medinaceli (Soria).

“Feminicidio o auto-construcción de la mujer. Volumen I: Recuperando la historia”, Aldarull, 2012, “La mujer y la revolución en la alta edaad media hispana”

7. Finalment diré que, malgrat les crítiques que s'aboquen aquí al feminisme, veuria de bon grat que almenys una fracció evolucionés cap a posicions revolucionàries; no androfòbiques, hostils a l'Estat i anticapitalistes, assentades en la idea de dona integral que es fa càrrec, en el pensament i en l'acció, del tot finit de la condició i existència humana. Amb ell cooperaria amb gust.

8 de marzo de 2012: La mujer trabajadora contra el capitalismo y el Estado feminista

<http://esfuerzoyservicio.blogspot.com.es/2012/03/8-de-marzo-de-2012-la-mujer-trabajadora.html>

8. Lesbianes i homosexuals tenen, com ho exigeix la justícia natural, tota la legitimitat per viure la seva afectivitat i sexualitat amb **plena llibertat**, sense patir **cap discriminació** o marginació. Si desitgen contraure matrimoni enlloc de quedar-se amb l'amor lliure han de poder fer-ho sense limitacions. **Cal acabar amb el que queda d'homofòbia** i s'ha de condemnar amb força la persecució criminal que els gais pateixen a la majoria dels països islàmics, els sotmesos al feixisme clerical, a l'Àfrica negra (aquí el racisme antiblanc, ara en ascens, argüeix que el lesbianisme i la homosexualitat són “vicis” introduïts pels blancs, per tant perseguibles) i en varis de Llatinoamèrica, Cuba “socialista” també. L'odi irracional de les elits clericals de varies religions contra la homosexualitat i el lesbianisme ha de desaparèixer. Les persones d'orientació heterosexual, dones i homes, hem de contemplar amb gran afecte i simpatia lesbianes i homosexuals, considerant-los sobretot com a éssers humans. Amb elles i ells no hi cap discriminació negativa. Tampoc discriminació positiva, només **igualtat rigorosa**. (...) **Els éssers humans han de poder escollir i viure allò libidinal de manera raonablement lliure**, sense estar sotmesos a campanyes d'alliçonament, manipulació, orientació coercitiva des de dalt o enginyeria social. **Cadascú ha d'escollir quin sexe prefereix, hetero o homo, amb llibertat**. Cal rebutjar tota forma de biopolítica o ingerència de l'Estat o les religions en la vida sexual de les persones, sigui en una direcció o en una altra.

Comentari al llibre “La conspiración del movimiento gay. Apoteosis de la guerra de los sexos”

<http://esfuerzoyservicio.blogspot.com.es/2012/03/la-conspiracion-del-movimiento-gay.html>

9. Han de fixar-se en els pactes eròtics que facin els amants, dos o més, en tant que adults responsables, els continguts i atreviments del ser fer amatori. **Cal respectar** (i fer respectar als nous repressors, elles i ells) **la immensa varietat de les pràctiques eròtiques naturals humanes, que no poden ser reduïdes a una norma única, ni tan sols a unes quantes**. En l'erotisme la llibertat (amb responsabilitat), la varietat i la pluralitat han de ser la norma. Per això hem de combatre tota forma de biopolítica, de dretes o d'esquerres, carca o progressista.

Erotismo y recuperación de lo humano

<http://esfuerzoyservicio.blogspot.com.es/2014/01/erotismo-y-recuperacion-de-lo-humano.html>

10. Per fi ha sortit a la llum el que era sabut, ho cito en almenys dos dels meus estudis sobre l'Edat Mitjana, que la llibertat sexual va ser total en aquell temps, sota la cosmovisió cristiana revolucionària.

Libertad para la sexualidad en la Edad Media - Libertad para la sexualidad hoy

<http://esfuerzoeservicio.blogspot.com.es/2012/04/libertad-para-la-homosexualidad-en-la.html>

11. En aquest punt s'observa bé la ruptura existent entre el dret de l'Estat i el dret consuetudinari popular, elaborat i fet complir per l'assemblea consellista, cosa que significa que va ser l'auge de l'ens estatal el que va ocasionar la repressió del sexe homosexual, la practica del qual és atribuït inexcusable d'una societat lliure.

“Tiempo, historia, y sublimidad en el Románico rural”, Potlatch, 2012, pàg. 147

12. Del que es tracta és de **negar i repudiar el racisme en totes les seves formes**, i no només en una, **rebutjant tota idea de superioritat o privilegis en favor d'una raça**, és més, **negant-se a atorgar al color de la pell i demés trets físics externs, siguin quins siguin, cap significació d'importància**.

El “antiracismo” como religión política

<http://esfuerzoeservicio.blogspot.com.es/2012/01/el-antirracismo-religion-politica-i.html>

<http://esfuerzoeservicio.blogspot.com.es/2012/01/el-antirracismo-religion-politica-ii.html>

13. El paternalisme és una forma de racisme, i tots (per desgràcia, tots) els textos que conec sobre la immigració són paternalistes, racistes doncs, ja que tracten els immigrants des de dalt, no es posen al seu nivell, no els consideren com a iguals, ansien “ajudar-los” com si fossin nens o nenes: en això es manifesta el racisme i xovinisme cultural d'aquells qui escriuen aquests textos. Convertir els immigrants en víctimes és una manera de deshumanitzar-los, doncs ningú és sobretot una víctima sinó en primer lloc una persona, un ésser humà. Després pot patir unes o altres situacions d'opressió o explotació, però al referir-nos a l'assumpte hem de tenir molt en compte que estem tractant amb un ésser humà, que és responsable dels seus actes i no simple víctima, i al que cal considerar en peu d'igualtat, amb capacitats pròpies, que pot i ha de modificar la seva situació per mitjà del propi esforç i l'autocrítica, però no a través de “l'ajuda”. És atroç que el que mou a totes i tots en la qüestió dels immigrants sigui el sentiment de pena, el “pobrets!”, l'oblit de la dignitat i autorrespecte de la persona que està aquí arribada des de fora, la o l'immigrant. Com a conseqüència de tot això es defineix aquest com un subjecte irresponsable, amb el qual adoptar postures caritatives i assistencials, enlloc de tractar-lo en peu d'igualtat, això és, recordant-li que té deures a més de drets, amb totes les persones.

Confesionales y anticlericales dicen lo mismo sobre la inmigración

<http://esfuerzoeservicio.blogspot.com.es/2012/11/confesionales-y-anticlericales-dicen-lo.html>

14. La seva versió victimista [dels Panteres Negres] també apareix a la seva interpretació de la història. Ells diuen: “la gent negra hem estat portada aquí perquè hem estat caçats a Àfrica, ficats en barques, a partir de 1500 més o menys, i incorporats aquí. Aleshores hem estat víctimes dels blancs en general.” (...) Els europeus no poden penetrar l'interior d'Àfrica fins la segona meitat del segle XIX quan hi havia medicines per curar les malalties per a les quals els europeus no estaven preparats. Aleshores el negoci d'esclaus era de la següent manera: les oligarquies negres de l'interior de l'Àfrica capturaven esclaus, naturalment negres, i els portaven a les factories de la costa on eren embarcats. Hi havia un troc de les oligarquies negres: ells aportaven persones negres i cobraven en armes de foc, alcohol, teles i demés. Per tant, el fenomen de l'esclavitud dels pobles negres cal contemplar-lo en la seva doble natura: les oligarquies negres i les oligarquies blanques. Per exemple, el Regne de Daomei és tan responsable de portar gent negra a Amèrica com el Regne de Castella. Aquesta qüestió que era coneguda es va amagar amb la finalitat d'aplicar uns criteris de victimisme permanent.

Racismo, “antiracismo” e inmigración: hacia una reformulación integral

http://www.ivoox.com/racismo-antirracismo-e-inmigracion-hacia-reformulacion-integral-audios-mp3_rf_1530518_1.html

15. Entrant en la qüestió del racisme, Martín assenyala com a document racista de manera grollera i brutal un Manifest del Comitè Central del PCE de 18-8-1936, en el qual els mercenaris musulmans a les ordres de Franco, els “moros”, són atacats amb epítets racials molt odiosos. Per exemple, se'ls etiqueta de “els homes de més bestials instints”, enlloc de denunciar la seva presència armada al cantó del feixisme espanyol en termes polítics i, sobretot, religiosos, doncs van ser els clergues islamistes nordafricans els qui van proporcionar a Franco 100.000 soldats mercenaris d'infanteria, decidits per a guanyar la guerra. Però qui

més es va acarnissar contra les gentes del nord d'Àfrica en els seus components racistes va ser la cap del PCE Dolores Ibárruri. N'hi ha prou amb llegir el llibre que recopila els seus discursos, "En la lucha", per sentir-se fastiguejat pel seu furor racista. Per exemple, titlla les tropes musulmanes de Franco de "morisma salvatge, borratxa de sensualitat". Certament, els soldats islàmics franquistes van fer coses molt horribles, violant una enorme quantitat de dones i assassinant molts presoners de guerra republicans, a més de contribuir poderosament a la victòria del feixisme espanyol, però això **s'ha de denunciar en termes polítics i religiosos, no amb soflames racistes.**

El racismo de la izquierda ayer y hoy

<http://esfuerzoy.servicio.blogspot.com.es/2013/03/el-racismo-de-la-izquierda-ayer-y-hoy.html>

16. Aquella dona expressa l'**islamisme popular i revolucionari** que s'està desenvolupant contra l'islamofeixisme. En la lluita contra aquest, **musulmans, creients d'altres fes i no creients s'han de mantenir units, comprenent-se i respectant-se mútuament** i compartint el programa d'una revolució integral planetària, per crear unes societats on la llibertat de consciència sigui real, prevalgui la convicció interior sobre les imposicions exteriors, convisquin moltes formes de concebre allò humà i no existeixi ni Estat (per tant, islamisme d'Estat) ni capitalisme (per tant, islamisme finançat pel gran capital). En efecte, s'ha de comptar amb totes i tots per la tasca de la revolució integral, també amb l'Islam popular i revolucionari.

Los pueblos de Egipto y Túnez contra el islamofascismo

<http://esfuerzoy.servicio.blogspot.com.es/2012/12/los-pueblos-de-egipto-y-tunez-contra-el.html>